

YAVUZ BAHADIROĞLU
BİNATLI

YAVUZ BAHADIROĞLU
BİNATLI

 NESİL

Binatlı

Yavuz Bahadıroğlu

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ali Erdoğan
Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu
Editör: Cemil Tokpınar
İç Tasarım: Said Demirtaş
Kapak Tasarımı: Gökhan Gülkan
ISBN: 975-408-030-5

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 3225
Faks: (0212) 551 2659
www.nesilyayinlari.com
nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan
Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2014
Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.
www.nesildigital.com

Yavuz Bahadıroğlu

e-mail: yavuzbahadiroglu@moralfm.com

“Özgeçmiş” nedir sahi? Nerede doğacağıma, hangi millete mensup olacağıma ben karar vermedim. Kendi irademle olmayan şeylerle niçin övünmeli, neden bahsetmeliyim? Yazarın nerede doğduğu, kaç çocuk ya da torun sahibi olduğu kimi ilgilendirir? Yazar, topluma katkısıyla değerlendirilmelidir. Zaten benim kuşağın özgeçmişi filan da yoktur. Hatta doğru düzgün geçmişimiz bile yoktur. İdeolojik şiirlerle, ders kitaplarına tıktırılan yalanlarla, bizim kuşağın çocukluğunu çaldılar.

Kana kana oynayamadık: Çünkü oyuncağımız yoktu. Bırakınız oyuncağı, doğru düzgün karnımızı doyurmaya yetecek ekmeğimiz bile yoktu. Ama bol bol “cumhuriyet-hürriyet” kafiyeli şiirlerimiz vardı. Her bayram, lastik ayakkabılarımı çamurlara vurarakтан çığlık çığlığa bağırırdım: “En büyük cumhuriyet/Bize verdi hürriyet...” Cumhuriyetin tek başına hürriyet demek olmadığını, hürriyet demek olması için insan hakları ve demokrasi ile içinin doldurulması gerektiğini sonra öğrendim. Öğrendiğimde de aldatıldığımı, âdeta benliğimin ruhumdan koparıldığını, paramparça edildiğimi fark ettim.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım, çünkü bazı sorunları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlğınıza dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur: Ben nefesim daraldıkça düşünüyorum, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Kısacası hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Dizi dizi merakın ardından sonsuzu arayışım başlar: Bu bir bakıma insanın kendini arayış serüvenidir. O gün bugündür, beni incitme fırsatını başkalarına vermemek için kendi duygularımı incitiyorum. Başkalarını hırpalamamak için kendi ruhumu hırpalıyorum. Bu yüzden yaşadığım yıllardan daha yaşlı biriyim: Hem yaşlı, hem yalnız. “Dünya” denilen şu ormanda, kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp özgeçmişimi yazar.

Kısacası, kitaplarımla ben, ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayınladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004’te bana “Tarihi Sevdiren Adam” unvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere, yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda “Hayatın Yorumu” başlıklı güncel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürüyorum. Ayrıca, Millî Eğitim Bakanlığı ile bazı tarihi projelere danışmanlık yapıyorum. Bir ömür böyle geçiyor...

YAYINLANAN KİTAPLARI

TARİHİ ROMANLARI

- Malazgirt’te Bir Cuma Sabahı
- Çakabey
- Selâhaddin Eyyûbî
- Buhara Yanıyor
- Elveda Buhara
- Merhaba Söğüt
- Cengâver
- Turgut Alp
- Sunguroğlu/10 Cilt
- Binatlı
- Topal Kasırga
- Sahipsiz Saltanat
- Mavi Yıldız
- Cem Sultan/1-2
- Endülüs’e Veda
- Şehzade Selim
- Şirpençe
- Mısır’a Doğru
- 4. Murat/1-2
- Ağalar Saltanatı

YAKIN TARİH ROMANLARI

- Dağlı
- Barla’da Diriliş
- Zindanda Şahlanmış
- Kirazlımescit Sokağı
- Avukat Bekir Berk
- Sel
- Köprübaşı
- Kırım Kan Ağlıyor

GÜNCEL ROMANLARI

- Yolbaşı
- Boşlukta Yürümek
- Keşmekeş
- Yürek Seferi

FİKRİ ESERLERİ

- Hayatı Aşkla Yaşamak
- Eşim Çocuğum ve Ben
- Yaşam Bir Avuç Gül
- Bir Tutam Diken
- Gülü Arayan Adam
- Hayata Dilekçe

- Biz Osmanlıyız

BİYOĞRAFİLER

- Canım Peygamberim
- Fatih Sultan Mehmed
- Yavuz Sultan Selim
- Kanuni Sultan Süleyman
- Bediüzzaman Said Nursî
- Osman Gazi
- Orhan Gazi
- I. Murad
- II. Murad
- Yıldırım Bayezid
- Çelebi Mehmed

Tuna'ya Selam

Tuna suyu boz bulanıktı.

Tuna suyu çamur deryasına banmış, kıvrım kıvrımdı.

Ürkek ürkek yuvarlanıyordu Tuna suyu.

Binatlı akıncının yiğit kumandanı Gazi Timurtaşoğlu Umur Bey atından indi, yerden bir taş aldı, fırlattı Tuna suyunun boz bulanıklığına doğru:

“Be hey!” dedi hasret soluklanarak, “Be hey Tuna, çıkışın kandedir bilmem amma, teey oralara kadar varmak dilerim, almak dilerim, Müslümanlaştırmak dilerim. Binatlı akıncıya yol ver dost Tuna, Musa Peygambere açılan Kızıldeniz gibi açıl önümüzde koca Tuna. Sultanım Yıldırım Han’a selamlarımı ilet.”

Gün akşama dönüktü.

Güneşin son lavları tutuşmuştu tepelerde. Tepeler kırmızı kırmızı gülüyorlardı.

Umur Bey çömeldi. Kâh Tuna Nehrinin boz bulanıklığına, kâh tepelerin kırmızı gülüşüne baktı. Seviyordu bu toprakları. Her bir yanını kendisinden bir parça gibi görüyordu. Topraklar ona, o topraklara alışmıştı.

Yıllar böyle gelmiş, böyle geçmişti. Bazen dost ayaklarla yürümüştü üstünde, bazen vınlayan oklar arasında hücumla kalkmış, bazen sereserpe uzanıp uyumuştı şu binatlı ile birlikte...

Hiç eksilmezlerdi, hiç. Hep böyle binatlı olarak kalırlardı. Şehit düşenlerin veya akına katılamayacak şekilde yaralananların yerine başkaları gelirdi. Çoğunu tanıyordu, çoğuyla can kardeşti. Gözü gibi sakınırdı onları. Gerektiğinde ateşe sürercesine düşman içine sürerdi, ama en başta kendisi giderdi.

“Allah aşkına vurun!” diye bağırıp atıldı mı, kimse geri durmazdı, hiç kimse. Delice sürerlerdi atlarını, düşmanın tepesine yıldırım gibi düşerler, yalınkılıç dalarlardı.

Sıra sıra yiğitler.

Hepsi de atlı.

Hepsi de mütebessim, bayrama hazırlanan çocuklar gibi tıpkı.

Kalktı, sıra sıra yiğitlere döndü yüzünü, karayağız yiğitlere:

“Bre, ne gülersiniz? Tuna suyuyla az söyleşmemiz deliliğimize mi verilmiştir; Umur Beyimiz uzunca akınlarda aklını bozdu diye mi düşünülmüştür?”

Tebessümler daha da genişledi, birkaç kısık kahkaha bile duyuldu.

“Gülün bakalım” dedi Umur Bey, “Şenlenin bakalım. Gece karasında düşmana vururken de gülebilecek misiniz, şenlenebilecek misiniz?”

Sıçradı atına, yuları çekti, düştü binatlının önüne, elini havaya dikti, sonra süratle aşağıya çekti:

“Sürün gaziler, haydaaa!”

Nal sesleri doldurdu Tuna boyunu, teey karşı kıyısına geçti Tuna suyunun, oradan tepeleri güneşin son lavlarıyla tutuşmuş dağlara çıktı, yankılandı.

Şimşek gibi çakıyorlardı, taşlar nalların altında ufalanıyor, kuru yaprakların hışırtısı kuş sesleriyle buluşarak kaynaşıyordu.

Yine binatlılar tutmuştu Tuna boyunu, yine dev gibi ordulara meydanları zindan etmeye geliyor, Yıldırım Han’ın öncülüğünü yapıyorlardı.

Çocuklar gibi şendiler.

Bayram yerine gider gibi neşe doluydular.

Biliyordu Umur Bey, güle güle ölüme atılırken, silâhsız silâha karşı giderken kaç defa görmüştü

kaçını, güle sevine son nefeslerini teslim edenleri bile seyretmişti acı soluklanarak. Sonra sonra alışmıştı. Çok sevip saydığı Derviş Baba'nın dediği gibi, ölümün ötesi onları çekiyordu, ötesindeki hayatı özlüyorlardı. Ama yaşarken yapabilecekleri her hizmeti bir tamam yapmaya da can atıyorlardı.

Kendisini geçmeye çalışana göz ucuyla baktı, tanıdı hemen. Mertoğlu'ydu. Herkes Mertoğlu derdi ona.

“Asıl ismi ne?” diye düşündü bir an, bilmiyordu. Herkes gibi Mertoğlu diye çağırmaya alışmış, başka bir ismi olabileceği aklına gelmemişti.

“Heey Mertoğlu!” diye bağırdı sesini nal seslerinin üstüne çıkarmak için, “Mertoğlu, Umur Beyini geçmek mi dilersin?”

“Kerem eyle Umur Beyim, niyetim atımı sınamaktır, senin atının namı dillere destan da bakalım dedim..”

“Umur Beyimin atını geçebilir miyim, dedin öyle ya, hele sür hele.”

Yarışa kalktıkları arkadan fark edilmişti. Bir coşkunluktur sardı binatlıyı. Kimi Umur Beyden taraf oldu, kimi Meroğlu'ndan. Teşvik etmeye koyuldular:

“Yaman Umur Beyim, geç onu, geç!”

“Gurban Mertoğlu yiğidim, sür ha, sür!”

“Doğrusu ikisi de yaman binici.”

“Yaman olmasına yaman, velâkin Umur Beyimin atı kendisini geçirtmez, parçalanır ama geçirtmez. Ben öylesini ne gördüm, ne duydum.”

“Doğrusun, velâkin Mertoğlu'nun atını yabana atma, yaman bir şeye benziyor. Baksana, başa baş gidiyorlar.”

“Görmekteyim de aklıma sığdıramamaktayım. Şimdiye çoktan arayı açmalıydı. Umur Beyimin atı Karakız. Açamadığına göre zorlu rakibe tosladı demektir. Sahi, Mertoğlu bu hayvanı nereden buldu?”

“Önceki gün bir düşman kolunu vurmuştuk ya, ondan yadigâr kaldı. Söyleyip duruyordu, bana iyi bir at yadigâr ettiler, diyordu.”

“Bre, düşman demektesin tıpkı da Umur Beyimiz gibi, ama hangi düşman? Buralarda hem düşman bol, hem de sürü sepet baskınımız var. Önceki gün bir değil, üç baskın verdik, biri gün ortasında, ikisi gece. Hangisini söylemektesin?”

“Canım, anlasana işte, sonuncusunu söylemekteyim. Papanın emriyle dünyanın teey öbür ucundan kalkıp bizi vurmaya gelen Töton Şövalyelerine verdiğimiz zorlu baskını demekteyim. Bana kalsa yine düşman deyip geçerim de hani çok bilmiş Kel Sadık var ya, ‘Bunlar Töton Şövalyeleridir, dünyanın teey öte ucundan bizi vurmaya gelmişler’ dedi. Fena bilendim ki, sorma. Sen misin dünyanın öte ucundan gelen; kâfirdir diye yüklendim ha yüklendim. Topunun canı cehenneme be, verdik konuşmaya, yarışı unuttuk, gözden bile kaybettik, sür bre sür!”

“Haydaaa, süüür!”

İleride katile durmuştu. Yarış başa baş neticelenmişti. Umur Bey hayretle Mertoğlu'na bakıyor, hayvanını inceliyor, sonra kendi hayvanını süzüyor, başa baş gelmelerine akıl yatırmaya çalışıyordu. Dayanamadı, sordu:

“Mertoğlu, madem Mertoğlu'sun, mertçe cevap isterim. Senin hayvanın benimkini nasıl geçer?”

“Geçmedi ki Umur Beyim” dedi, güldü.

“Geçti say, başa baş gelmeyi becerdi ya, geçebilir de. Belki bana hürmetinden geçmemişsindir.”

“Yok beyim, atımı fazlaca zorlamak istemediğim için geçmedim.”

Umur Bey has has baktı:

“Yani geçebilirdin ha?”

“Evelallah beyim, bu hayvan Töton Şövalyelerinin başının hayvanıdır. Herifi yıktığımda etrafında

dönüp durması ve türlü numaralar yapması dikkatimi çektiydi, bu hayvanda iş var dediydim, aldanmamışım.”

Umur Bey keçe külahını yere çaldı:

“Vay ki şövalyelerin atı bunca yaman olur, zorları nedir heriflerin? Atları yaman, pusatları yaman, peki ne diye arkalarına bakmadan sıvışırılar?”

“Çünkü Umur Beyim, gendileri yaman değil. İşbaşı gendin yaman olmakta, at da pusat da biraz fayda verir, velâkin işin büyüğü insanın yüreğindedir. Pek olmalı, daha da mühimi ölümden perva etmemeli.”

Umur Bey dağlara döndü. Gün kavuşuyordu, tepelerdeki kırmızı gülücükler silinmişti.

“Madem durduk, mola verelim. Hem azıcık dinlenir, hem namazlarımızı kılarız. Mukayyet olun, ne olur ne olmaz, civar kâmilan düşman kaynamakta.”

Binatlıdan biri, gencecik biri, henüz bıyığı çıkmış bir delikanlı çekingen sesiyle:

“Umur Beyim” dedi. “Bunca insan nereden çıktı?”

“Genç dostum, bunca insan demektesin ama, bakalım ki onlar insan mı? Yaptıklarını az buz görmüşlüğü var, görmediklerini rahmetlik pederin zorlu silahtaşımız Rüstem’den dinlemişliğin var. Yakaladıkları Osmanlı’yı tırnaklarını söke söke öldüren bunlar, civarı soyup soğana çeviren bunlar, gendi dindaşlarına dahi acımadan cefa eden bunlar... Daha nasıl insan demektesin?”

Kızardı genç adam, başını önüne çekti:

“Ne demeli, bilmem ki?”

“Düşman demeli” diye gürledi Umur Bey. “İçlerinde Fransız’ı var, İngiliz’i var. Macar’ı, Alaman’ı, İtalyan’ı var, Rodoslusu var, Tötonlusu var. Tek tek ad koyup saymaya kalksak akşam namazını kazaya bırakmamız iktiza edecek. O zaman ne yapmalı diyeceksin? Topuna bir isim koymalı, düşman deyip çıkmalı işin içinden. Bak sana anlatayım..”

Gitti, bir kolunu omuzuna attı:

“Şimdi Sultanımız Yıldırım Han Konstantiniyye’yi muhasara etmekte ya, küffar diyarı duyup bu haberle günlerce, haftalarca çalkalanmakta. Bizans Beyi Papaya haberciler salıp ‘Hıristiyan namusu paymal edilir, meded’ diye yalvarmakta. Papa da dört yana nameler gönderip bütün kralları, Hıristiyanlığın mukaddes muharebesine iştirak etmeye çağırmakta. Onlar dahi Papanın sözüne uyup başımıza ekşimeye koşmaktalar. Ellerinden gelse bizi bir kaşık suda boğacaklar ya ellerinden gelmiyor, Allah’ın izniyle hiçbir vakit de gelmeyecek. Her daim onlar kaçacaklar, biz kovalayacağız. Her daim önümüzde diz çöküp bağışlamaları için yalvar yakar olacaklar.”

Omuzunu sıktı, bastırdı babacan babacan:

“Hepimizin işi zor ya, akıncı kısmının ki daha beter zor. Gencecikliğine bakmadan madem binatlıya karıştın, madem ‘Babamın uğruna öldüğü dava için ölmeye geldim, Umur Beyim, babamın yeri boş kalmasın, Umur Beyim, destur ver ben doldurayım, Umur Beyim’ dedin geldin. Biz dahi ruhsat verdik, babandan boş kalan yeri doldurdun. Neyin ne olduğunu iyi bilmelisin, bilmediklerini engen tecrübeli akıncılardan sormalısın. Zayıfa karşı mülayim, aman dileyene karşı müşfik, kılıç çekene yıldırım düşmelisin. İyi belledin mi?”

“Sağol Umur Beyim, tazeliğime, toyluğuma bakmadan beni babamın yerine almanla bir iyilik ettin ki, deme gitsin. Her bir şeyi kısa zamana sığdırıp öğreneceğim, yüzünü kara çıkarmayacağım. Ver, elini öpeyim ve seni ömrüm boyu baba belleyeyim.”

Umur Bey ellerini çekti, kırılmasın diye de kucakladı delikanlıyı:

“Baban yamanın yamanıydı, ay oğul” dedi hasretini bastıra bastıra. “Sen dahi ona layık evlatsın. Benim elimi öpmeylen birşey çıkmaz, marifet düşmanın bileğini bükmekte. Umur Beyini memnun görmek istersen düşmanın bileğini bükeceksin.”

Binatlı daire şeklinde dizilmiş, herkes konuşulanları merak edip sokulmuştu. Umur Beyin delikanlıya, delikanlının Umur Bey'e söyledikleri bir tamam dilden dile, kulaktan kulağa geçiyor, en arkadakilere dahi anında ulaşıyordu.

“Bre, Umur Beyimiz yamandır, delikanlımız da yamandır. Velâkin akşam namazı geçmek üzeredir, söyleşmeyi sonraya bırakıp namaza davranmalı!”

Kel Sadık arka sıralardan bağıra bağıra bunları söyleyince kafilere yeni katılanlardan bazıları kumandanın kızacağını zannedip hak vermeye hazırlandılar. Öyle ya, binatlının kumandanı birisiyle sohbe etmiştir, ama sıradan bir akıncı tutmuş, sohbeti en hararetli yerinde taşa vurmuştur. Umur Bey kızarsa yerden göğe kadar haklıdır.

“Sen misin Kel kardaşım, nefesin bunca yere yettiğine ve dahi sesin gür çıktığına göre, gayretin üstünde olmalı. Bir akşam ezanı oku da dağ taş secdeye varsın.”

Kel Sadık ezana dururken kumandanın kızmasını bekleyenler şaşkın şaşkın bakındılar. Umur Beyi yeterince tanıyamadıklarını kendi kendilerine itiraf ettiler. Böyleydi işte, herhangi bir hatasının yüzüne vurulması karşısında bile minnet yüklüydü. İnanmıştı iyiden iyi, biliyordu arkadaşlarının kendisi hakkında fena niyet taşımadıklarını. Çünkü kendisi onlar hakkında hep iyi hislerle doluydu. “İnsan insanın aynasıdır, kalp kalbe karşıdır, denmiş. Kalbimde onların sevgisi taşıdığına göre onlar da beni severler, iyiliklerini istediğime göre onlar da benim iyiliğimi isterler” derdi.

Namazı durdular.

Umur Bey yine en önde, imam mevkiinde.

Bin kişi saf saf, saflar muntazam, çehreler vakur ve huşu dolu. Gönüllerde Allah sevgisi, O’nun yolunda hizmet verebilme duygusu coşkulu.

“Allahüekber.”

Birlik içinde rükû, birlik içinde secde ve birlik içinde tekrar kıyam.

“Allahüekber.”

Cihad meydanlarında bu ses, akınlarda bu ses, ibadette yine bu ses.

Tuna suyu durgun, yavaş, saygılı.

Tuna suyunun ürkekliği gitmiş.

Başı kararan dağlarda tekbir sadası var:

“Allahüekber.”

Ve Tuna boyunda gazilerin duası geziniyor:

“Allahım, zafer ihsan eyle. İslam dinini muzaffer eyle, dinle hizmet yoluna baş koyanları zelil koma.”

Toplu tasdik mührü yine dağlara uzuyor.

“Amiiin!”

Ve binatlı tekrar atlanıp pusatlanıp “din için, devlet için, Allah ve Resulü için cenge” uçuyor.

Bir Avuç İnsan

Düşman; Papa Dokuzuncu Bonifacius'un hazırlayıp gönderdiği Haçlı ordusu.

Hemen bütün Hristiyanlık âlemi, en namlı kumandanlar, dillere destan şövalyeler, papazlar, ücretliler, çapulcular, gönüllüler...

Düşman; Sırplar, Bulgarlar, Macarlar, Hırvatlar, Ulahlar, Fransızlar, İngilizler, Almanlar, İskoçyalılar, Polonyalılar, Romanyalılar, Avusturyalılar, İtalyanlar, bütün Avrupa...

Ve anlı şanlı kumandanları, mağrur kontları, dukeleri vesaireleri.

Başta Fransa Kralı İkinci Jean le Bon'un torunu Nevers Kontu Korkusuz Jean. Kralın yakın akrabasından Henri ve Philip de Bar, Fransız Orduları Başkumandanı Philip d'Artois, Comte de la Marche, Amiral Jean de Vienne, Sire de Coucy...

İngiliz asilzadeleri, başlarına buyruk Alman aristokratları, şımarık Bizans zenginleri, macera düşkünleri, hepsi birden düşman! Bunca uzun isimleri akılda tutamayan Osmanlıların kolayca telaffuz ettikleri gibi; düşman!

Ve düşman iki koldan Niğbolu'ya yaklaşıyor, civarda ne var ne yok talan ede ede, Müslümanları gördükleri yerde silâhsız olmalarına aldırmadan kese kese geliyor. Macaristan'dan itibaren iki kola ayrılıp talan edecek daha geniş bölgeler buluyorlar. Bir kol Eflak üzerinden, öbür kol Sırbistan üzerinden kayarak ve arkalarında devamlı kandan bir şerit bırakarak Tuna'nın sağ sahilindeki Niğbolu Kalesi önünde buluşuyorlar. Süslü çadırlar kuruluyor, eğlenceler tertipleniyor, şaraplar içilip sarhoş naraları atılıyor. Macar Kralı Sigismund coşkun, mağrur. Şımarık Fransız Kralının şımarık torunu Jean'a sesleniyor:

“Dostum Jean, o kadar kalabalığız ki, gökyüzü yere düşecek olsa mızraklarımızın ucuna takılıp kalır. Böyle bir orduya karşı Yıldırım Han'ın ne yapacağını çok merak ediyorum, gelmeyecek diye de korkuyorum.”

Bağrısmalar, feryatlar, nal sesleri...

Mağrur yüzlerde ölüm bulutu, korku, tedirginlik.

“Ne var, ne oluyor be?”

“Galiba basıldık.”

Dışarıda yine nal sesleri, yine çığlıklar ve bütün gürültüyü bastıran berrak çağlayışlar:

“Allah, Allah, Allah! Ya Settâr, ya Cebbar!”

Sigismund'un eli kılıcında, gözlerinde sarhoşlukla korkunun kırmızılığı, dudaklarında inceden inceye bir çığlık:

“Binatlılar!”

Jean çadırın kapısında, ürkek:

“Kim bunlar?”

“Binatlılar, ölüm melekleri yahut şeytanlar!”

“Yani basıldık, öyle mi?”

Bu soru Sigismund'un sarhoş kafasına bile ters düşüyor, adam kılıcını çekip atına atlayarak karşı çıkacağı yerde, çadırın kapısını koca gövdesiyle tıkamış, sohbet derdinde.

“Çekil kenara da geçeyim.”

“Lüzum yok ki, çok kalabalığız diyen sen değil misin? Nasılsa bir tekini dahi sağ komazlar, rahatımızı bozmayalım.”

“Ne diyorsun Jean, bunları tanımadığın çok belli, tekini dahi yakalamaya imkân yok. Kılıçlamaya imkân yok. Kılıçlamaya gelince; o kadar süratli hareket ediyorlar ki, bizimkiler toparlanıncaya kadar

yapacaklarını yapıp savuşuyorlar. Dinle bak, uzaklaşmaya başladılar bile.”

Jean başını iki yana salladı:

“Bunlar nasıl şeyler böyle, ifrit mi, cin mi, yoksa senin dediğin gibi şeytan yahut melek mi?”

“Aslında bir avuç inanmış insan. Buralarda binatlı diye anılırlar. Başlarında gözünü budaktan sakınmaz Umur Bey var.”

“İyi tanıyorsun onları?”

“Göz hasmını tanır derler, fakat ne çare, hep vuruluyoruz, bir yol vurabildiğimiz vaki değil. Basmaya giderken her daim basılıyor, bir tuhaf iş ki, deme gitsin. Bakalım, ne kadar kaybımız oldu, umarım çok değildir. Gittiler ama gene gelmeyecekleri nereden bilinebilir? Kaç kere böyle yanıltmışlardır bizi. Kaç kere gitmişler ve az sonra daha beter bir çığ gibi üstümüze düşmüşlerdir. Tam, artık gelmezler derken bir daha gelmişlerdir. Şimşek şimşek, önce çakıyor, sonra yıldırım gibi düşüyorlar...”

“Amma methettin be, kafam şişti!”

Sigismund ayaklarının üstünde yaylanarak dışarı bir göz attı. Meşaleler yakılmıştı, görebildiği yerde sürü ile ceset vardı.

“İsa hakkı için yine canımıza okudular. Yol ver de geçeyim Jean. Sen de gel hatta, ölen yalnız benim askerim değil, aralarında seninkilerden de olmalı, bizim askerimiz.”

Jean kenara çekildi:

“Uykumuz var” dedi. “Sonra bana durumu bildirirsin, biraz yatacağım.”

Sigismund söylene söylene çıktı. Jean’a “Korkusuz” lakabını kim vermişse belli ki, adamı iyi tanımadan vermişti. Böylesine korkusuz değil, korkak dense daha munasip düşerdi.

Yalpalaya yalpalaya asker içine daldı. Meşaleler gündüze çevirmişti geceyi. Manzara bu ışıktaki daha da korkunç görünüyordu. En az yüz kişi ölmüş olmalıydı. Yaralı sayısı ise kimbilir ne kadardı.

“Cesetleri kaldırın” diye emretti. “Yarın sabah şanlarına layık bir merasimle gömeriz. Yaralıları tedavi edin.”

Birden bir gülle düştü sanki, nal sesleri koptu yardan aşağı, kıvılcım çaktı şimşek, çığ yuvarlandı ve kılıçlar şakırdadı yeniden. Zinde naralar, iniltileri bastırdı, yükselebildiği yere kadar yükseldi, gök kubbeye çakıldı:

“Allah, Allah, Allah! Ya Settâr, ya Cebbar!”

“Yine onlar!” diye inledi Sigismund.

Sonra avaz avaz verdi:

“Toplanın... toplanın!”

Kendi milletinden olanlar bu haykırışın manasını anlayıp davrandılar, ama Avrupa’dan gelenler aval aval bakınmaya devam ettiler. Acaba Sigismund ne demek istemişti? “Kaçın” manasına alanlar bile vardı ve bunlar tabana kuvvet çadırların arasına dalmışlardı. Sigismund, “Durun!” diye bağırdıkça, onlar daha beter bir hızla sıvışıyorlardı. Alışık değillerdi akıncı baskına, hele binatlıyı ömürlerinde duymamışlardı, Sigismund’un dilinden de anlamıyorlardı. Eh, öyleyse en iyisi kaçmaktı.

Umur Bey, Sigismund’u geç fark etti, tam üstüne at sürerken de gözden kaybetti. Ne iyi olurdu şunu atının terkisine alıp kumandan Gazi Evranos Beyine götürse; ayakları dibine fırlatıp, “İşte, bunca Müslümanın kanını nâhak yere döken kâfiri getirdim, Evranos Beyim, var bildiğin gibi muamele et” dese... İyi olurdu olmasına da gözden kaybetmişti işte, arayıp vakit öldüremezdi, düşman içine salabildiği kadar korku salmalıydı.

“Urun ha! Koman koçlarım, binatlılarım koman ha!”

Mertoğlu hemen yanibaşında bitti:

“Atım, yamanın da yamanı Umur Beyim” dedi. “Bir dahaki sefere seni geçeceğim.”

“Zor geçersin Mertoğlu, bak senin atın bu işi becerebilir mi?”

adırlardan birine doğru hışımla sürdü, dizginleri tam vaktinde çekip tam vaktinde sertçe tepikledi, at uçtu sanki, kanatlandı ve çadırın üstünden aşarken Umur Bey orta direğe bir kılıç vurdu, çadır zlp içeridekilerin başına geçti.

“Vay bre!” diye hayretlendi Mertoğlu; “Bu at işi değil, yürek ve maharet işi.”

Alman askerleri meydana yeni yeni giriyorlardı. Boru sesleri binatlıya ulaştı. Umur Bey derhal kararını verdi:

“Binatlılar, geri basın, yallah geri basın!”

Ok gezlediler arkaları sıra, fakat tekini bile hedefe isabet ettiremediler. Alman kumandan ordugâhta şenlik var sanmış, boruları daha gr ttrmeyi emretmişti. Yığın yığın cesetle karşılaşınca ve eğlence ateşi sandığı şeylerin aslında çadırların tutuşmasından meydana geldiğini görünce fena çarpıldı. Günahı kadar sevmediği Fransız asilzadesi Nevers Kontu Jean’ın çadırına daldı, hesap soran bir tavırla:

“Bu ne fena haldir!” diye bağırdı.

Jean yatağa oturdu, kan çanağına dönmüş gözlerini bir süre etrafta dolaştırıp oyalandı, sonra davetsiz misafirine yapıştırdı:

“Baskın” dedi yarı umarsamaz. “Muharebelerde daima olur, sadece küçük bir baskın.”

“Küçük ha!” diye gürledi Alman kumandan... “Yüzlerce leş var dışarıda, sanki yıldırım düştü asker içine, senin ise rahatını bile bozduğun yok!”

Jean ayağa kalktı. Sallanıyordu. Uzun şövalye kılıcına uzandı, kılıcı baston gibi kullanacaktı, fakat Alman kumandan bu hareketini yanlış yormuştu. Delloya davet ettiğini sanmış, anında kılıcını çekmişti.

“Ne... ne oluyor?” diye kekeledi Jean.

“Bırak o kılıcı” dedi Alman; “Bir sarhoşu gebertmek istemiyorum.”

Jean birden her şeyi anladı. Alman bir yanlışlık yapmıştı. Bu belliydi, velâkin hakaret etmeye hakkı yoktu. Bugüne bugün Fransa Kralı’nın yakın akrabasıydı ve burada kralını temsil etmekteydi.

“Sözünü geri al, pis herif!”

Berikinın gözleri büyüdü, yüzü gerildi, zangır zangır titremeye başladı: “Pislerin en pisi sensin, şuracıkta canını alsam gerektir.”

Jean direğe yaslandı, başka türlü ayakta duramıyordu, fena sarhoştu ve belki hayatında ilk defa bu kadar içtiği için kendisine lanet okuyordu. Kılıcını kaldırdı. Alman kumandan müdafaa vaziyeti aldı. Ne olur ne olmazdı, Jean hilekârın biriydi, belki de rakibini gafil avlamak için sarhoşluk numarasına yatmıştı.

Tam kapışma durumuna geldiler.

Belki de bir dakika sonra birinden biri ölmüş olacaktı.

Eflak Voyvodası Mirce vaktinde çadıra girdi. Durumu görür görmez olanı biteni tahmin etti, hemen ikisinin arasına geçti, durdu.

“Ne yapıyorsunuz asilzadeler, dışarıda düşman canımıza okuyor, siz burada kılıç oyunlarıyla eğleniyorsunuz. Olur mu?”

Eflak Voyvodası Mirce’yi ikisi de küçümsüyordu. Bir kere asalet cihetinden çok çok aşağılarda idi. Voyvoda filandı, ama bir Alman’a, yahut bir Fransız’a ulaşamazdı. Kk toprağında küçük bir insandı işte, bu yüzden fazla önem vermezlerdi. Bu yüzden aralarındaki meseleyi bir küçük voyvoda önünde halletmeyi kendilerine yediremediler. Mademki gerçekten düelloya hazırlandıklarını anlayamamış ve hareketlerini kılıç oyunu sanmıştı, varsın öyle bilsindi.

Alman Başkumandanı kılıcını indirdi, kınına soktu, gülmeye davrandı.

Jean ise sendeleyerek yatağına kadar gitti, misafirlerine ehemmiyet vermediğini göstermek ister gibi sereserpe uzandı.

“Fena” diye başladı Mirce, iki düşmanı yatıştırmaktan memnun: “Çok fena. Binatlılar bir daha gelecek olurlarsa panik çıkabilir. Şimdiden ifritlerin hücumuna uğradığımız asker arasına yayıldı, papazlar bu söylentiye silmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar, ama bir daha saldırırlarsa iflah olmazlar, bütün inanırlar ve belki de kaçarlar.”

“Almanlar asla kaçmaz, ama Fransızları bilemem.”

O sırada Fransızların başkumandanı Burgonya Dükü Philip içeri girdi, yanında Erdel Voyvodası Lazkovitz de vardı.

Jean istemeyerek ayağa kalktı.

“Selamlarım Burgonya Dükü asil amcamı...”

Philip sinek kovar gibi bir el işareti yaptıktan sonra geçti, yatağın kıyısına oturdu. Almanın hâlâ kızgın yüzüne bakıp:

“Fransızlar hakkında bir şey söylüyordunuz galiba kumandan” dedi. “Şimdi söyleyebilir misiniz?”

Mirce birden telâşa düştü. Alman şayet sözünü tekrarlayacak olursa, mutlaka kan dökülürdü. Üstelik kavga başkumandanlar seviyesinde kalmaz, askere de sıçrayıp perişan ederdi. O zaman pirincin taşını ayıklamak kendisine düşerdi. Çünkü bu savaş büyük ölçüde kendisini ilgilendiriyordu. Alimallah ordu karışırsa Osmanlılar anında haber alır, öyle bir vurma vururlardı ki, bir daha kimse belini doğrultamazdı. Alelacele araya girdi:

“Fransızların ne kadar dövüşken bir millet oldukları hepimizce malûmdur. Tabii Almanların da. Öyle olmasaydılar burada bulunmazlardı. İki taraf da taa nerelerden kalkıp savaşımaya geldiler. Hepinize şükranlarımı arz ediyorum efendim, büyüklük gösterdiniz.”

Alman Başkumandanı üstelemedi, başka bir şey de söylemedi, kuru bir selam verip çadırı terk etti. Karanlıkta karşılaştığı Sigismund’a:

“Jean’ın şımarıklığı tahammül götürecek gibi değil!” diye yakındı. “Alsın adamlarını gitsin buradan, Fransızların bir ordu ile yapacaklarını ben tek başıma yapmaya hazırım. Yahut söyle, üstüme gelmekten vazgeçsin, bir gün kendimi tutamayıp canına okuyacağım.”

“Aman efendim, biraz sakın olun, yine ne oldu ki?”

“Ne olsun, beni arkadan vurmaya çalışıyor, az biraz gaflet gösterseydim şimdi karşında bir ceset olarak bulunacaktım.”

“Aman, Meryem Anamız korusun, ceset dediniz de aklıma geldi, iki yüzün üstünde kayıp verdik, üç yüze yakın da yaralı var. Binatlıları takiple görevlendirdiğim birlik eli boş döndü.”

“Keşke Almanları gönderseydin...”

Sigismund, Alman Başkumandanının kulağına iyice ağzını yaklaştırdı; “Zaten öyle yapmıştım” dedi. “Almanları göndermişim ben de...”

Başkumandan söyleyecek bir söz bulamadı, bir şeyler geveledikten sonra koşar adım çadırına girdi. Osmanoğullarından çok, şu etrafında dolanıp duranları düşman görüyordu. Bir gün mutlaka derslerini verecekti. Jean’ın da, Philip’in de, hatta az önceki istihzası yüzünden Sigismund’un da canına okuyacaktı.

Belki ülkesine dönünce imparatorunu kışkırtıp Fransa’ya harp açtıracaktı, sırf Jean ve sümüklü amcası Burgonya Dükü Philip’le hesaplaşmak için...

Saymadığın Taş

Binatlı akıncı ormanın gerisine çekilmişti. Uzun müddet Haçlıların kendilerini arayacaklarını düşünüp tetikte beklemişlerdi, fakat bekledikleri olmamıştı. Gerçi Sigismund, arkalarına Almanları takmıştı, ama nedense bunlar ormana girmeye cesaret edememişlerdi. Bir girseydiler, bir daha sağ çıkamayacaklardı.

Umur Bey hesabını buna göre yapmıştı. Düşmanı ormana çekecek, avucunun içi gibi bildiği bu ormanda imha edecek, sonra bir baskın daha verecekti. Ordugâhtakiler nal seslerine dönüp bakmazlardı herhalde. Takip için gönderdikleri arkadaşlarının döndüğünü sanırlar, böylece bir kere daha gafil avlanırlardı. Birliğin orman kıyısında bir kaç tur atıp gerisingeri dönmesi bu yüzden canını sıkmıştı.

Gazilerin şen satırlığına katılmıyor, bir kıyıya çömelmiş hayıflanıyordu.

Mertoğlu'nun sesi yanına düşünce başını kaldırdı.

“Ne var çocuk?”

“Düşünmeye değmez diyorum, yarın öte gün Sultanımız buralarda olur. Alırız küffarın tekmi canını.”

“İt sürüsü kadar varlar, nasıl alırız?”

“Evelallah, Umur Beyim, harp işi sürülerin işi değildir, asker milletin yüreği aynı noktaya düğümlü olmazsa koyver gitsin, kendilerini telef ettirmekten gayri şeye yaramazlar. Görmedin mi baskın sırasında olanları?”

“Ne olmuştur?”

“Birisi emir atmıştır, ama kimisi kaçmış, kimisi diklenmiş, kimisi atlanmıştır; aynı anda aynı şekilde hareket edilmemiştir. Biz ise ne yapacağımızı, niçin yapacağımızı iyi bilmenin faydasını görmüşüz, iki baskında herifleri yıldırılmışız. Şimdi bu kefere takımının yüz elli bine balığ mevcuduna bakıp aldanmamalı. Sultanımız yarın öte gün elli binlik orduyla çıka gelsin, seyret şenliği.”

“Kefereyi yıkarız diyorsun.”

Elini şaklattı:

“Yıkmaylan kalmaz, geldikleri yerlerin ötesine bile süreriz evelallah, boşa endişelenme Umur Beyim.”

Umur Bey, genç dostunun dizine bir şaplak indirdi, güldü:

“Be hey Mertoğlu kardaşım, sen beni yanlış tefsir etmekteisin. Zaferden yana yüreğimde zerre miktar şüphe mevcutsa namerdim. Benim derdim, bu gecelik bir baskın daha vermeyi tasarladım, ama olmayacak. Herifler ormana girmediler bir türlü. Girselerdi ne güzel olurdu, hemence onları avladık, döner ordugâhlarını bir daha basardık, can kalmazdı o vakit hiçbirinde, fena çarpılırlardı. Binatlıların ne olduklarını da bir güzel anlarılardı.”

Eline geçirdiği bir taşı hırsla ileri fırlattı.

“Olmadı işte, ormana girmediler.”

“Hey!” diye bağırды zinde bir ses; “Kafamı vuracaktın bre, taş atmaylan şaka olur mu?”

Sesin sahibini buldu çıkardı Umur Bey:

“Çalıların arasında işin ne Kel kardaşım? Oyun mu oynamaktasın, yoksa gönül mü eğlendirmekteisin?”

Kel Sadık açığa geldi, bir yandan başını ovuşturuyor, bir yandan da gülüyordu:

“Saymadığın taş, baş yarar derler ya, şimdi inandım. Peki de kumrular gibi başbaşa vermiş, ne fısıldaşmaktasınız? Mahrem değilse katılabilir miyim?”

“Katıl” dedi Umur Bey. “Senin tasarı tası edinmişiz gendimize. İşkodra’daki yavuklusuna bu gidişle ahirette ancak kavuşabilir diyorduk, izin versek de diyorduk, gitse getirse kızı diyorduk. Sararıp soldu zavallı Kel kardaşımız, bu gidişle ince hastalıklara yakalanır da günahı boynumuza kalır diyorduk.”

Karanlıkta birbirlerinin yüzlerini iyi görmüyorlardı, ama Kel Sadık’ın kızdığını tahmin ediyorlardı. Zaten bunu anlamak için yüzünü görmeye ihtiyaç yoktu, kızgınlığı sık solumasından belli oluyordu.

“Ha, bu işe ne dersin Kel kardaşım?”

Birden alay ettiklerini anladı, vermeye hazırlandığı sert karşılığı yuttu, gülmeye davrandı:

“İyi olur derim, hem de çok âlâ iş olur, gitmişken yanıma Umur Beyimi de katayım, baldızımı dahi ona alıp sıhriyet tesis edeyim. Ayrıca İşkodra’nın kâffesini düğün armağanı olarak gendisene takdim eyleyeyim. Ha, var mısın Umur Beyim?”

Umur Bey çömeldiği yerden kalktı.

“İşkodra değil a, bütün kâfiristanı ihsan etsen evlilik işini düşünürüm” dedi ciddi ciddi. “Niçin derseniz, evli kardaşlarımızı görmüşlüğümüz vardır. Ne hikmetse bin gâvurdan perva etmeyen nice babayiğit, bir hatundan perva eder. Bu hale gelmek korkutur, ürkütür beni; açıkçası kardaşlar, evlilik bana göre işlerden değil.”

Yürüdü bahsin dallanıp budaklanmasından çekindiği için, bir de mazeret uydurdu kendisine:

“Nöbetçi kardaşlarımın hatırını sorayım.”

Yumuldu karanlığın ortasına.

Kel Sadık bir lâf yolladı ardı sıra:

“Korkunun ecele faydası yoktur Umur Beyim, kaçmaylan kurtulamazsın.”

Döndü, Mertoğlu’na sataşmaya niyetlendi. Fakat az evvel oturduğu yerde kimsecikler yoktu. O da işin döne dolana başında patlayacağını anlamış, sessiz sedasız sıvışmıştı.

“Hey Mertoğlu!” diye bağırdı karanlığa doğru. “Bu nice mertliktir bre, bahsin ortasında kaçmak hangi kitapta vardır?”

Mertoğlu bu sözleri duymasına duydu, ama hiç karşılık vermedi. Biliyordu, Kel Sadık’ta lâf kıtlığı olmazdı. Nedense altında kalmazdı; kılıcı kadar çenesi de zorluydu.

Can Derdi

Binatlı, düşmanı kendi haline hiç bırakmadı.

Gündüz yer yarıldı içine girdi sanki, gece aniden ortaya çıktı, çarptı.

Ardı sıra salınan birlikleri perişan edip sildi. Ordugâhta bir ürkekliktir başladı, bir korku rüzgârıdır esti, askerlere bir endişedir geldi ki, çıt sesi duyulduğunda pusar oldular.

Anlı-şanlı Haçlı kumandanları birkaç kere toplanıp ne yapacaklarını tartışmayı denediler. Lâkin birbirleriyle hırlaşmaktan, birbirlerini aşağılamaktan zaman bulup binatlı akıncıyı konuşamadılar, tedbir üstüne anlaşılamadılar.

Jean, “Arkalarından gidip vuralım” dedi. Alman Başkumandanı, sırf Jean’dan geldiği için bu fikri reddetti. Mirce, ordugâhta tertibat alınması icap ettiğini savundu. Buna Töton Şövalyeleri şiddetle itiraz ettiler. Ne demekti ordugâhta tertibat almak? Alt tarafı binatlıdan perva edip askeri velveleye vermenin âlemi neydi? Bu itiraza Rodos Şövalyeleri karşı çıktı. Tötonlular fena şekilde yanılıyorlardı, tecrübesizdiler. Ordugâhta tertibat almanın tedirgin edecek tarafı yoktu. Asıl böyle beklenirse asker tedirgin olacak, her geçen gün korkudan ürperecek, en sonunda kaçma noktasına gelecekti. Mutlaka savaşacak bir şeyler bulmak lazımdı, hiç değilse bir süre oyalanırdı. Niğbolu kalesini güya muhasara etmişlerdi, ama buna muhasara demek için bin şahit isterdi.

Gerçekten de öyle. Haçlılar Yıldırım’ın Konstantinopol’ü muhasarada tuttuğunu biliyordu, Niğbolu’ya ancak birkaç ay sonra gelebileceğini düşünerek işi gevşek tutuyorlardı. Ordugâh, askerî bir karargâhtan ziyade, gezici eğlence gruplarını hatırlatıyordu. Hemen herkesin elinde bir şarap tası vardı, sallanmadan yürüyebilene rastlamak hemen hemen imkânsızdı. Arada binatlı akıncının baskınları da olmasa, ihtimal bütün sırtüstü yatacaklar, keyiflerine bakacaklardı.

Toplantılardan en sonuncusu bu vaziyeti tenkit edenlerin ağız dalaşıyla başladı. Alman Başkumandanı, Fransız askerlerinin sarhoşluklarını diline dolayıp verdi veriştirdi. Buna Fransız Başkumandanı Philip çok kızdı. Herkesin huzurunda Alman’ı tahkir etti. Bununla da yetinmeyerek Fransız ordusuna, dolayısıyla Fransa Kralına hakaret edildiğini öne sürdü ve Alman’ı düelloya davet etti.

Herkesin sinirleri gerilmişti. Papanın temsilcilerinden ikisi araya girip güçlkle yatıştırdılar. Ve düşündüler ki, bu öfkenin dinmesi için mutlaka Müslüman kanının akıtılması lâzımdır. Ellerinde de bin kadar Müslüman esir bulunmaktadır. Teker teker onları keserlerse, hem askerin içindeki korku bir nebze durur, hem de kumandanların dalaşı biter.

Bitti de. Papazların teklifi alkışlarla karşılandı, menfur fikir etrafında hemen ittifak hâsıl oldu.

“İyi olur” diye mukabele etti öfkesi burnunda Filip: “Hem de çok iyi olur, Vidin’den esir alınan beş yüze yakın Müslüman, Fransızlara verilsin, gerisini ne yaparsanız yapın.”

“Ben isterim” diye atıldı İngiliz ordusu Başkumandanı Rişard. “Mutlaka bana verilmeli, zaten Rahova’dan geçerken çoğunu ben esir almıştım, öldürme hakkı da bana aittir.”

Papazlardan biri sinsi sinsi güldü:

“O kadar kişiyi nasıl öldüreceksiniz?”

“Kolay, siz verin yeter, silâhsız olarak her birini silâhlı bir askerimin karşısına çıkaracağım, böylece askerlerim Osmanogullarının yenilmez olmadıklarını görecekler. Korkmazlar, ama şayet azıcık korkmuşlarsa bu duyguları izale olacak.”

“İyi düşündünüz” dedi Papaz. “Ya siz aziz Dük Filip, ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Dükün eli çenesinin en sivri noktasında asılı, parmak kadar sakalında idi. Çekiştirip duruyor, ilk bakışta son derece mühim bir karar vermek zorunda kalmış bir adamı hatırlatıyordu. Gür kaşlarının

çatıklığında büsbütün çukura kaçmış gözlerini biraz kısıp boşluğa dikti.

“Ben” dedi; “Kahraman Fransız ordusunun Başkumandanıyım, silâhsız insanlara silâh çekmek Fransız askerini ancak küçültür. Bu itibarla her iki tarafın da silâhlı olmalarını arzu ediyorum.”

Buz gibi bir hava esti. İngiliz Başkumandanı sıkıntıyla kımıldadı. Papazlar bunda bile zor ittifak olunacağını hesaplayıp tasalandılar.

“Yani aziz Dük, beş yüz Müslümana silâh vereceksiniz ve beş yüz Fransız askeriyle dövüştüreceksiniz, öyle mi?”

Dükün kısık gözleri papaza döndü:

“Öyle gibi aziz peder, Müslümanların eline yalnızca bir hançer vereceğim, askerlerim ise baştan ayağa zırhlı ve silâhlı olacaklar. Üstelik beş yüz kişiye mukabil bin beş yüz kişi dövüşecekler.”

“Anladım” diye güldü papaz; “Yine aynı kapıya çıkar. Zırha gömülmüş, kılıçlı bin beş yüz Fransız’a karşı, beş yüz hançerli Müslüman ancak ölmeyi becerebilir...”

Kahkahalar çadırı çınlattı, yayıldı ordugâhın içlerine doğru, askerlerin yüreğini hoplattı.

“Basıldık mı gene?”

“Binatlı ifritler mi geldi?”

Basılmadıklarını, sadece kumandanların kahkahalarına uğradıklarını anlayınca diş çaktılar.

“Biz ölürken bu ne gülüş böyle, bu ne keyif birader, sanki muharebe kazanmış gibi... Topunun canını...”

“Kötü söyleme arkadaş, duyulur muyulursa...”

“Boşversene, benim derdim bu gece basılıp basılmayacağımız. Ne diyorsun?”

Sokuldu arkadaşının kıyısına:

“Bu soylular için öldüğümüz yetti, öyle değil mi? Üstelik yetesiye şarap vermiyorlar.”

“Doğru.”

“Tabii doğru, peki bizim burada işimiz nedir? Kendi yurdumuzda, yani Fransa’da İngilizlerle muharebemiz var, ama burada ittifak içindeyiz, ne buyrulur?”

“Bilmem, büyüklerimiz böyle istedi, böyle oldu. Benim aklım o kadarına yetmez ki.”

“Memleketimizden binlerce mil uzaktayız, niçin? Büyüklerimiz istediği için. Kanımız akıyor, niçin? Kral yahut kraliçe yahut bilmem hangi dük, hangi kont veya vikont istediği için. Yok arkadaş, bu muharebe bizim muharebemiz değil, hiç değil. Bu muharebe biraz Macarların muharebesi, Bulgarların muharebesi, belki biraz da Ulahların filan, ama asla bizim değil.”

“Ya... Değil elbet.”

“Öyleyse anlaştık, canımızı kurtarırsak yanımıza kârdır. Ölürsek sadece ölmüş oluruz, kimseye yaranamayız. Yaşayıp kese doldurursak Parisli dilberlere yaranırız en azından...”

Kulağına yaklaştırdığı ağzını:

“Saklanacak iyi bir yer keşfettim, geceyi orada geçirirsek ne baskından pervamız olur, ne başka bir şeyden, var mısın?”

“Varım, niye olmayacaktım?”

“Hadi yürü öyleyse.”

Abalarını yanlarına alıp sessizce dışarı süzıldüler. Mecburen kumandanların toplandıkları koca çadırın önünden geçeceklerdi.

Başkumandanları Philip’in sesini tanıyınca ayak sürttüler.

“Hele bakalım, bizim kocabaş ne diyor?”

Philip kafasında şimdiden canlandırıp zevklendiği manzarayı ballandıra ballandıra anlatıyordu:

“Bin beş yüz silâhlı ve zırhlı Fransız’ın önüne, ellerinde minnacık hançerlerle beş yüz esir Müslüman. Düşünebiliyor musunuz dostlarım, ne kadar eğleneceğiz? Kıvrandıklarını göreceğiz

önümüzde, ayaklarımıza kapanıp yalvarışlarını duyacağız. Dinlemeyeceğiz tabii, yiğit Fransız askerlerine haykıracağız, ‘Öldür Misel, öldür Dupont, öldür aslanım!’ Öldürecekler, kinlerini beş yüz esir Osmanlı’nın kanında söndürecekler, yersiz korkularını yenecekler, onların da etten kemikten olduklarını görecekler.”

İki Fransız askeri duyduklarına inanmaz halde bakiştılar.

“Yahu ne diyor bu, neden bahsediyor?”

“Anlayamadın mı hâlâ?” dedi ötekisi, “Vidin ve Rahova’da esir edilen köylülerden bahsediyor. Bir hançer verip ellerine, karşımıza çıkaracakmış. Böylece de yiğitlik taslayacak.”

Yere tükürdü:

“Yürü gidelim buradan. Adamları yolboyu sürdükleri yetmedi de canları çektikçe sürü sepet hakarete boğduktan yetmedi de... Biliyor musun, birinin dikbaşlılığı hiç aklımdan silinmiyor. Bizim şımarık Jean ayaklarını öptürmeye kalkmıştı, öyle bir tükürük salladı ki yüzüne, içimden oh çektim.

Benim isteyip de yapamadığımı Osmanoglu esir haliyle bir güzel yaptı ki, görsen kucaklardın adamı. Gençten de bir şeydi, ama ne gözler vardı onda. Sanki bakmıyor, karşısındakini hançerliyordu.”

“O tükürünce Jean ne yaptı?”

“Bir direğe bağlattı. Geçti karşısına, ok gezlemeye durdu. Birinci oku sağ uyluğuna sapladı, ikincisini sol uyluğuna gömdü, üçüncüsünü...”

“Yeter! Söyleme be, anlatma gitsin.”

“Haklısın arkadaş, yürek dayanası iş değildi. Ama ne yiğitti o, her okta Allah diyor da ıh demiyordu. Dedim ki kendi kendime, bunlar yenilmez dedim, bunlar inanç kalesidir dedim. Anamızdan emdiğimiz fitil fitil burnumuzdan getirip geldiğimiz yere sürer gönderirler dedim. Lâf aramızda, kötü korktum.”

Orman eteğine gelmişlerdi.

“Buraları tekin değilmiş. Etrafta binatlılar olabilirmiş derler, getire getire onların inine mi getirdin beni? Ordugâhtan beterdir arkadaş burası, bin beterdir, gel dönelim gerisingeri.”

“Yok, dönmeyelim, binatlılar bile bulamaz bizi. Bir mağara keşfetmişim, hani dün binatlıları takibe çıkmışız ya üç bin kişiylen...”

“Buralarda mağara aramışsın.” Güldü lıkır lıkır:

“İyi bildin, aramışım ve bulmuşum da; şuracıkta hemen, şu koca söğüdün dibinde. İyice hafızama almışım kaybetmeyeyim diye; yalnız olsam gelmeye zor cesaret ederdim ya, sen varsın.”

“Ben dönelim derim.”

“Yok arkadaş, meraklanma, hiç kimse bulamaz bizi, sabaha da dönmeyiveririz. Olacakları düşünsene, bir sürü insanı boğazlayacaklar be, yüreğin dayanır mı?”

“Olsun, onlar düşmandır, boğazlanmayı da hak ettiler.”

“Düşmanmış, sanki asiller çok mu dost? Savaşta bile onlar atlı, biz çoğunlukla yaya; onlar hep zırhlarla donanmış, biz paspal elbiseler içinde. Yani onlarınki can da bizimki ne, patlıcan mı? Hah, geldik işte mağaraya, gir arkadaş, keçeleri yaydık mı tamamdır. Ağzına kadar tütün dolu iki de çubuk hazırlamışım, tüttürdük mü değme keyfimize.”

“Sahi, tütünün var mı?”

“Heybede, hiç merakın olmasın, şarabım bile var.”

“Yaşadık desene...”

“Dedim bile, yaşadık!”

Daldılar mağaraya, abalarını serip çubuklarını tüttürdüler, kırbadaki şarabı sırayla yudumlamaya koyuldular. Tütün kokusu orman içlerine yayıldı.

Gitti, binatlılardan birinin burnunu yaktı.

“Civarda düşman var” diye söylendi, “Umur Beyime söylemeli. Lâkin evvela nerededirler, kaç kişidirler anlamalı ki, haber tekmil olsun.”

Tütün kokusunu takip ede ede mağara ağzına kadar geldi. Dayadı kulağını yere, derinden kakhaha sesleri duydu. Biraz sokuldu, sonra biraz daha... Konuşmalardan iki kişi olduğunu tahmin edince hızla döndü, Umur Beyi buldu.

“Mağarada, Umur Beyim, söğüdün dibindeki mağarada iki düşman var, karlarını itmam edelim.”

Umur Bey yanına on kişi aldı ve akıncının arkasına takıldı.

“Hadi, oraya götür bizi.”

Gittiler, çıra tutuşturup ıslıl ıslıl aydınlattılar mağaranın içini. İki Fransız sızıp kalmışlardı, mağaranın içi leş gibi şarap ve tütün kokuyordu. Umur Bey burnunu tıkmak zorunda kaldı:

“Çekin şunları dışarı, ormana götürelim.”

Adamlar neden sonra gözlerini açabildiler, karşılarında Osmanlıları görünce bakakaldılar. Umur Bey, Kel Sadık’ı buldurdu hemen.

“Sor bakalım Sadık kardaşım, o mağarada ne arıyorlardı?”

Sordu ve cevabı tercüme etti:

“Umur Beyim, yine basarız diye ordugâhta kalmaya korkmuşlar ve mağaraya sığınmışlar, bunca yakın olduğumuzu bilmezlermiş.”

“İyi, bütün ordu aynı korkuyu duyuyor mu acaba, yoksa bunlar en tabansızlarından mıdır?”

Yine sordu.

“Bütün asker korkuyormuş, ayrıca kendilerine ilişmezsek bize çok mühim bir sır söyleyeceklermiş.”

“Ehemmiyetine göre değişir. Hem bizim kitapta esire ilişmek yazmaz, yeter ki bizden aldıkları esirlere ilişmemiş olsunlar.”

“Zaten beyim, bizden aldıkları esirler hakkında söyleyecekleri varmış.”

“Hele söylesin.”

Fransızların biri bıraktı, ötekisi aldı. Büyük çadırın kıyısından geçerken duyduklarını bir bir anlattılar. Umur Bey öfkeden soluk soluğa:

“Bunlar asker değil, alelade katil!” diye kükredi. “Çapulcu sürüsü! Esirlerin nerede muhafaza edildiğini öğren Sadık kardaşım, baskın basanıdır.”

Sadık, iki Fransız askerinin yanına çömeldi, iyice tarif ettirdi. Kalktı, Umur Beye döndü:

“Ordugâhın şimal-i garbisinde küçük bir meydan varmış beyim, bizimkiler zincirlerle birbirlerine bağlı olarak o meydanda tutulurlarmış. Başlarında da her zaman bir çember asker bulunmuş. Takriben üç yüz kişi kadar. İşin kötüsü, Umur Beyim, dindaşlarımızı bu gece kurtardık kurtardık; kurtaramazsak yarın hepsini katledecekler, fazla vaktimiz yok.”

Umur Bey kısacık sustu, sonra:

“Nöbetçilerin dışında herkes uyusun” dedi. “Uykunun en zorlu yerinde şafakla küffarı basacağız, o vakte kadar dinlenin.”

Herkes lâfi ikiletmeden olduğu yere kıvrıldı, orman sonsuz bir sessizliğe büründü.

Şafak atmaya yüz tutana kadar.

“Herkes atlara!”

Geçti Umur Bey en öne, cins atına vurdu şaplağı:

“Binatlı, ileriii!”

Ormanın sessizliği yırtıldı, nal sesleri çınladı aktı ordugâha doğru.

Oradan kuzeybatı istikametindeki meydancığa doldu. Nöbetçilerden bazıları uyku mahmurluğuna

yenikti. Vaveyla her yanı tuttu, uyuyan askerler don gömlek dışarı uğradılar.

“Urun yiğitlerim, binatlı şahbazlarım, urun!”

“Allah, Allah, Allah!”

Ümit tel tel yığıldı esirlerin gözlerine. Ne uyku kaldı ne korku.

“Urun!” diye bağırdılar bir ağızdan, “Lillah aşkına urun!”

“Bu yana!” diye çağırdı Umur Bey; “Ardımsıra gelin!”

Çemberi bir hamlede yardılar, ulaştılar din kardeşlerinin yanına. Her biri birini tutup terkisine almayı denedi. Lâkin imkânsızdı; birbirlerine zincirlerle bağlıydılar, nereye gideceklerse ya beraber gidecekler veya zincirlerden kurtulmanın bir yolunu bulacaklardı.

Bileğini koparmayı, dişleriyle kemirip zincir halkasıyla birlikte yere fırlatmayı deneyenler çok oldu, ama başaramadılar. Kan revan içinde ve acılara boğuk, çırpındılar, çırpındılar. Olmadı. Üstelik düşman toparlanmış, topluca binatlının üstüne gelmeye başlamıştı.

“Kaçın!” diye bağırdılar. “Gidin buradan, bizi düşünmeyin!”

Umur Bey, öyle kolayından dindaşlarını terke razı olamıyordu.

“Kiminiz atlardan insin, kılıçlarınızla zincirlerin hakkından gelin.”

Binatlının yüz kadarı emre uyup kılıçlarla zincirleri kırmaya sıvandılar. Zincir zorlu çıktı. Vakit de daraldıkça daraldı, düşman bindirdi tepelerine. Aldırmadılar yine de. Yüze yakın dindaşı zincirlerin şerrinden kurtarmayı başardılar, aldılar atlarının terkisine, düşmana yumuldular.

Esirler bu kargaşadan faydalanmak cihetine gittiler. Topluca yüklendiler küffara. “Allah, Allah!” çağlayışları yürek dağlaması gibiydi. Teey kalplerinden kopup kopup geliyor, gülle gibi düşman içine düşüyordu.

“Urun bre, koman bre!”

“Binatlı!”

Umur Beyin sesiydi, her zamanki gibi bütün gürültülerin üstüne çıkmıştı.

“Çekilmeye hazır olun!”

“Hiç vakti değil” dedi Kel Sadık, “Kardaşlarımızı komak olmaz.”

Esirler sesleri çıktığı kadar yalvarıyorlardı:

“Gaziler, bizi düşünmen, biz nasılsa ölmüşüz, gidin buradan.”

“Gene geleceğiz” diye gürledi binatlıların başı Umur Bey.

Vuruşarak ormana doğru çekti adamlarını, çekilirken hep yaptığı gibi çadırları tutuşturdu yine. Panik havasına bulandı etraf...

Binatlı ormanın kuytusuna kaydı ve düşman bir türlü giremedi ağaçlık yere, her zamanki ürkekliğini yenemedi.

Umur Bey ilktir sevindi buna:

“İyi” dedi. “Onlara uğraşadursak sabah namazını kaçırabilirdik. Hadi gaziler, abdest alalım. Biriniz ezan okusun.”

Sabah ezanı uzunlamasına Tuna’ya aktı.

Gün açınca mevcudu saydılar. Binatlı on şehit vermişti. Umur Bey esirler arasından bileği sağlam on tanesini ayırıp silâhlendirdi. Kur’an’a el bastırıp akıncı yemini verdi. Sonra tek tek kucakladı ve tebrik etti.

“Binatlı yine binatlıdır” dedi.

Ama içi buruktu. Esirlerin hepsini kurtaramamış, üstelik gencecik Mertoğlu’nu şehit vermişti. Kıyıya çömeldi, gözlerinin yaşını içine döktü ve üzüntüsünü kimseye belli etmedi.

Şiir Gibi Tuna Suyu

Gece bir vaveyladır sardı Tuna boyunu...

Sabaha kadar sürdü...

Önde tuğlar, önde öncüler, önde Ordu-yu Hümayunun fedaileri.

Arkada Ordu-yu Hümayun. Ve Yıldırım Bayezid.

Kır atının üstünde vakur, ciddi, yiğit. Binlerce çıranın ışığında gözbebekleri yırtıcı, kızgın.

Duymuş gelmiş, kopmuş gelmiş, gerçek bir yıldırım olmuş gelmiş. Niğbolu'yu kurtarmaya, Niğbolu Hisarı'nda kapalı kalmış Müslümanlara yardım etmeye, vatanın her karış toprağını canı pahasına, kanı pahasına korumaya ve Haçlı güruhunu bütün bütün geldikleri yere sürmeye...

“Evranos Gazi.”

“Buyur Hünkârım.”

“Daha çok var mı?”

“Yok Hünkârım, geldik sayılır. Biraz dinlenseniz.”

“Dinlenmek mi dedin Evranos Gazi? Sen ihtiyar halinle dinlenmeyi düşünmezsin de bunca yükün altına girmiş olan biz nasıl düşünelim? Yürümeli Evranos, yürümeli. Bir an evvel keferenin tepesine gülle gibi innmeli. Telef eyledikten sonra dinlenmeyi hak ederiz ancak. Asker taifesine söyle, biraz daha hızlı gitmeye baksınlar. Eğleşecek vakit değildir bu vakit. Aldığımız her haber, yüreğimizi dilhun eder. Keferelerin ümmet-i Muhammed'i nahak yere kırdıklarını duyarız da bunun mesuliyetini hissederiz. Bir saat erken varsak kârdır, belki birkaç masumu kurtarabiliriz.”

Evranos Gazi baş eğdi, boyun kırdı. Padişahın bu meselelerde müsamahasız olduğunu biliyordu. Nice gün görmüş, devran sürmüş, vurmuş vuruşmuştu. Yaşlıydı gerçi, ama yorgun değildi. Bir sefer olacağını duyduğunda on dokuzluk delikanlılar gibi heyecanlanır, coşkunluğa bulanırdı. Yıldırım Bayezid'in cesaretine hayrandı.

Babası Murad Hüdavendigâr da gerçi cesur ve ataktı, ama Yıldırım Bayezid bir başkaydı. Bizans'ın onun yıkabileceğine inanmış, ne zamandır içinde duya duya eskittiği ezelî hasreti onun dindirebileceğine kanaat getirmişti.

Hazır muhasara da etmişlerdi. Düştü düşecek hale gelmişti Konstantiniyye. Ah şu belâ zuhur etmeseydi... Yahut biraz geç zuhur etseydi de Konstantiniyye'yi Müslümanlaştırdıktan sonra gelseydiler Tuna boylarına.

Hasreti dindirseydiler de öyle gelseydiler. Lâkin olmamıştı işte, birden bir haber erişmiş, Tuna boylarında fesat çıktığı söylenmişti. Muhasarayı mecburen kaldırmışlardı. Mecburen doludizgin, tabana kuvvet yola koyulmuşlardı.

“Dil almaya çık Evranos Gazi!”

Padişahı duyunca silkindi, öncü çıkması emrolunuyordu. Lâfi ikiletmeden atını mahmuzladı. Yanına üç bin süvari alarak yola düştü.

Tuna suyu şen şakraklı, Tuna suyu boz bulanıktı ve şiir gibi akıyordu.

Kalleşçe!

Haçlı karargâhında sıcak...

Haçlı karargâhında çığlık, feryat, inleyiş...

Haçlı karargâhında vahşet sergisi...

Şeref kürsüsünde Avrupa'nın dört yanından anlı-şanlı Frenk kumandanları...

Etraf insan seli, insan selinin ortasında büyükçe bir meydan.

Meydanda esir alınmış bine yakın Müslüman.

Ellerinde hançer; sadece hançer, ayaklarından birbirlerine bağlı.

Karşılarında baştan tırnağa zırhlara bürünmüş uzun kılıçlı Haçlı askerleri.

Şeref kürsüsünde kahkahalar...

“Kral Sigismund, ne olsa kralsınız, bir konuşma ile gösteriyi başlatır mısınız?”

İngiliz Başkumandanının teklifi Sigismund'un tüylerini ürpertti. Doğrusu korkuyordu. Osmanlılar yıllardır kendisine iyi davranmışlar, ülkesini elinden bütün bütün alabilecekken almamışlar, krallığını bağışlamışlardı. Karşılık olarak Avrupa'nın dört yanından adam topluyor, Osmanlıların hüküm sürdüğü yerleri talan ettiriyordu. Yetmez gibi masum dindaşlarını yakalıyor, üstelik Neron'u bile iğrendirecek bir katliama seyirci kalıyordu.

Bu işi başarabileceklerine ötekiler kadar inanmamıştı bir türlü. Çünkü Osmanlıları bütün ötekilerden daha iyi tanıyordu. Tanıdığı için de korkuyordu işte. Ya Yıldırım Bayezid, namına yaraşır süratte hareket edip vaktinden evvel buralara gelirse? Ya Haçlı ordularını tarumar edip tekrar hâkimiyet kurarsa? Eh, o zaman mutlaka kendisini atının kuyruğuna bağlar, sürüye sürüye götürürdü. Hele bir de şu katliamın başlangıç konuşmasını yaptığı Sultana malûm olursa, gayri ölümlerden ölüm beğenmekten başka çaresi kalmazdı.

“Rica ederim kumandan” dedi bir elini havaya kaldırarak, “Buyrun, lütfen siz konuşun.”

İngiliz Başkumandanı bunu bekler gibiydi, hemen kalkıp ve sesi yettiği kadar bağırarak konuşmaya başladı:

“Osmanlılar mikroptur, Müslümanlar düşmandır. Ne kadarını öldürebilsek kazanacağımız şeref o kadar büyük olacaktır. Askerler, işte karşı karşıyasınız. Hristiyanların topraklarını ellerinden alan bu mikroplardan intikam alınız.”

İngiliz askerleri kılıçlarını havaya kaldırarak kumandanlarını selamlarken “Hurraaa!” diye bağıldılar. Başkumandan kibirli kibirli bakınarak yerine oturdu. Bu hareketi çok dokundu Burgonya Dükü Philip'e, destursuz ayağa fırladı:

“Fransızlar!” diye bağırdı. “Askerî kabiliyetinizi ve kılıç sallamadaki ustalığınızı göstermenin tam sırasıdır. Göreyim sizi, iyi dövüşün. Öyle dövüşün ki, Fransız tarihine altın harflerle geçin. Bugün bizim için çok büyük bir gündür. Fransız askerlerinin Müslümanları nasıl yok ettiği dilden dile dolaşarak anlatılacak, çocuklarımıza ninni olacaktır. Başkumandanınız olarak büyük zaferinizi gönülden alkışlamaya hazırlanıyorum.”

Bu sefer Fransızlar kılıçlarını havaya diktiler ve “Hurra!” diye haykırdılar. Nevers Kontu Korkusuz Jean, amcasının ellerine sarıldı:

“Bravo” dedi. “Çok güzel bir nutuktu, bu da tarihimize geçecektir, sağolun amcacığım.”

Alman Başkumandanı yüzünü buruşturmuştu. Nihayet bir askerdi ve şu karşısındaki manzarayı asker kafasına sığdıramıyordu. Dayanamadı, durumu son derece iğrenç bulduğunu haykırmak için ayağa kalktı, ama birden vazgeçti. Ortılığı karıştırmanın manası yoktu. Herkes şahsi davranışından sorumluydu ve ancak kendi askerine emri geçerdi.

Katliamda Alman askeri yer almadığına göre, eh, sorumluluk diğerlerine aitti. Bir gün Osmanlılar bunun hesabını soracaklarsa onlardan sormalıydılar. Yürüdü. Erdel Voyvodası Lazkovitz koştu arkasından, yetişti.

“Aziz kumandan...”

Döndü.

“Evet?”

“Bir şeye mi canınız sıkıldı?”

Alman tepeden tırnağa süzdü karşısındakini...

“Hayret doğrusu” dedi. “Can sıkıcı bir durum yok ortada, öyle mi?”

“Şey efendim, yanlış mana verebilirler de.”

Sertleşti:

“Kimseden pervam yok benim, böyle iğrenç bir katliama seyirci olmak zorunda da değilim. Çadırıma gidiyorum.”

Erdel Voyvodası mecburen yüzgeri etti. Mirce’nin kulağına eğilip Alman Başkumandanının tepkisini fısıldadı, ama ondan sadece bir “sus” işaret aldı.

Katliam başlamıştı.

İngilizlerin önündeki esirler silâhsızdılar. Üstelik zincirlerle birbirlerine bağlı bulunuyorlardı. Buna rağmen direniyor, şahin gibi İngiliz zırhlılarının üstüne atılıp, dişleriyle zırhları parçalamaya çabalıyorlardı. Tabii boş bir gayretten ibaretti. Yine de İngiliz Başkumandanı fena sinirlenmiş, ayağa kalkıp askerlerini teşvik etme lüzumunu duymuştu:

“İngiliz askerleri, biraz daha canlanın!”

Fransız Başkumandanı alaycı bir bakış attı rakibine. O da kalktı, askerlerine hitaben:

“Hadi Fransızlar, hepsini doğrayın bakalım!”

Katliama Fransızlar da katıldı.

Çılgıklar, inilti, küfürler ve Müslüman esirlerin hıçkırığı andıran sesleri:

“Allah, Allah, Allah!”

Aylardır yaya dolaştırmışlar, ancak ölmeyecek kadar ekmek ve su vermişlerdi. Çoğunun ayakta duracak mecali yoktu. Burgonya Dükü onlara hançer verilmesini isterken hançeri kaldıracabilecek kadar bile güçleri kalmadığını hesaplamış, İngilizlere karşı bir üstünlük kurmayı düşünmüştü. Şimdi aldandığını görüyordu. O yıkıldı yıkılacak insanlar birden canlanmışlardı sanki. Birden devleşmişler, aslan kesilmişlerdi. Küçük hançerleri maharetle kullanıyor, koca kılıçların öldürücü hamlelerini savuşturup fena şekilde yükleniyorlardı.

Şeref locasındakilerin beti benzi atmıştı. Bir taraf sadece dişleri ve tırnaklarıyla İngilizlerin kılıçlarını zaman zaman tesirsiz hale getiriyor, diğer taraf yalnızca hançerle zırhları delip Fransız askerlere kan kusturuyordu. Burgonya Dükü Philip avurtlarını yemiş bitirmişti sıkıntıdan, avuçlarını sıkmaktan bir hal olmuştu. Yeğeni Nevers Kontu Jean ise ondan beterdi. Yerinde duramıyor, İngiliz Başkumandanın alaycı bakışlarına yakalanmamak için gözlerini mütemadiyen kaçırıyordu. Bir ara amcasının kulağına eğildi:

“Durum iyi görünmüyor Dük” dedi. “Bütün askeri üzerlerine gönderseniz iyi olacak!”

Dük de zaten bunu düşünmeye başlamıştı. Ama İngiliz Başkumandanının alaya almasından korktuğu için geciktiriyordu. Fakat geciktikçe askerinin durumu kötüleşiyor, yaralananların, ölenlerin sayıları artıyordu. Sonunda yerinden koptu, fırladı:

“Fransız askerleriiii!” diye böğürdü. “Yüklenin, hep beraber yüklenin!”

Külçe gibi yere yıkıldı. Artık İngiliz’in alaya alması bile umurunda değildi. Bütün rezil olmuş, Fransızların namını iki paralık etmişti. Ne ki, birazdan İngiliz Başkumandanı da aynı şekilde

askerlerine seslenmek zorunda kalınca, hayli rahatladı. Hatta ezelî rakibine bakarak gülümsedi bile:

“Oyalanmak niye sanki dostum? Bu güruhun hakkından bir an evvel gelmek en iyisi.”

Bine yakın esir, zırhlı, tepeden tırnağa silâhlı binlerce askerin arasına kısmıştı. Yine de mukavemet ediyor, canlarını kolay kolay vermiyorlardı. Kumandanlar bu tabloyu hazırladıkları için bin pişmandılar, ama geri dönemezlerdi. Eğleneceklerini umarken burnundan soluyor, bir çıkış yolu arıyorlardı. Sonunda Korkusuz Jean’ın aklına bir fikir geldi. Gelir gelmez de hemen amcasına açtı:

“Askeri çekip uzaktan ok yağmuruna turalım, yok yere telef ettiğimiz yeter.”

Dük hemen katıldı buna. Ama bu sefer hareketin İngiliz Başkumandanından gelmesini istiyordu. Mirce’yi bir işaretle yanına çağırıp fikrini söyledi. Mirce gitti, İngiliz Başkumandanına fısıldadı. Adam sanki gökte aradığını yerde bulmuş kadar sevinçli, sıçradı havaya.

“Asker, geri çekiiil!”

İngiliz askerlerinin canına minnetti. Hemen emre uyup geri çekildiler. Burgonya Dükü de aynı emri verince, Fransız askerleri de çekildiler. Meydanda yalnız esirler kaldı. Hamle etmek için çırpınıyorlardı, ama ayaklarındaki zincir buna izin vermiyordu.

İngiliz Başkumandanı ikinci talimatı yetiştirdi:

“Üzerlerine ok gezleyin!”

Binlerce ok vınladı.

Ardından binlercesi daha geldi.

Ve binlercesi daha...

Cesetler upuzun serildi, yığın yığın yığıldı.

İnilti ve hıçkırık gibi ince soluklanmalar sardı dört yanı.

Yalnız onlar kaldı meydanda, son nefesler ve cesetler.

Başka kimsede çıt yoktu. Ölüm sükûtu kıskacına almıştı kalabalığı, yürekler korkuya batmıştı.

Müslüman esirler birbirlerine sarılmışlardı.

Herkes en büyük sırrını en yakınındaki dindaşına vermek ister gibi, “Allah” diye fısıldıyordu.

Nefesini biraz daha yetenler “La ilahe illallah” diyorlardı.

Daha da yetenler “Eşhedü...” çekiyorlardı.

Son an, son nefes ve son fısıltı dudaklara son kilidi vuruyordu:

“Allah... Allah... Allah...”

Bu cinayetin üstüne öğle güneşi, elemli bulutlara gömülüyordu.

Bre Doğan!

Niğbolu Kumandanı Doğan Bey ümitsiz değildi, ama hayli tedirgindi. Düşman birdenbire tazyiki arttırmış, kaleyi kat kat kordon içine almıştı. Şimdiye kadarki gevşekliğinin yanında birden sıkıştırmaya başlaması acaba neye alâmetti?

Kaledekilerin bilmediği bazı şeyleri mi biliyorlardı? Ordu-yu Hümayun yaklaşıyor muydu? Belki bundan ürkmüşler, işi bir an önce bitirip savuşmak için tazyike başvurmuşlardı. Ne olursa olsun, sonuna kadar dayanacak, kaleyi canla başla müdafaa edecekti. Son teslim teklifini de bu sabah reddetmiş, “Cesedimi çiğnemedenden hisara giremezsiniz!” diyerek elçiyi terslemişti.

Uzun müddet direnemeyeceğini biliyordu. Düşman hem çok kalabalık, hem de silâh bakımından üstündü. Kaledekilerle birlikte ölmeye karar vermişlerdi. Hepsine birden ne düşündüklerini sormuş, topluca “Zilletle yaşamaktansa, izzetle ölmek evlâdır” diye cevap verip Doğan Beyi ağlatmışlardı. Kuşatma başladı başlayalı dış dünya ile bütün irtibatı kopmuştu. Çok yakında bulunduklarını bildiği halde, akıncılara bile tek haberci ulaştıramamıştı. Çok denemiş, fakat giden gönüllülerin hiçbiri hisara geri dönememişti. Sadece ikisi... Bir atın sırtına bağlı olarak ve ölü halde.

Görünce isyan etmiş, kükremişti: “Namertler!”

Cesetlerin her tarafında kırbaç, bıçak izleri vardı. Birinin gözleri oyulmuş, diğerinin parmakları kesilmişti.

Nasıl bir işkenceye tabi tutulduklarını tahmin etmek güç değildi. Buna rağmen konuşmadıklarından, tek sır vermediklerinden emindi.

Tedirginliğinin üstünde yavaş yavaş gece çöktü.

Burçlardan kopamadı bir türlü, öyle bir şey vardı ki, Doğan Beyi yerinden kımıldatamıyordu.

Bir his, tuhaf bir duygu.

Sanki mühim şeyler olmasını bekliyor, delici bakışlarını bir an bile gecenin koyu karanlığından alamıyordu.

* * *

Ordu-yu Hümayun karargâh kurmuştu.

Yıldırım Bayezid Han bütün ısrarlara rağmen otağa girmiyor, dinlenme tekliflerini reddediyor, devamlı asker içinde dolanıp duruyordu.

Az önce Evranos Gazi dil almaktan dönmüş, Niğbolu Kalesi’ne sokulmanın imkânsız olduğunu söylemişti. Padişah gür kaşlarını gözlerine yıkarak:

“Yani hisardaki evlatlarımız gelişimizden bihaber mi durur?” demişti.

“Belî Sultanım, küffar muhasarayı sıkı tutar, hisara haber ulaştırmak mümkün değildir.”

Dalmış, neden sonra “Bir çaresi olmalı...” diye söylenmişti. Gece yarısına doğru orduyu sessizlik sardı.

Ve Yıldırım Bayezid Han kesin kararını verdi. Bizzat gidip vaziyeti tahkik edecek, kaledeki dindaşlarına dayanmalarını söyleyecekti.

Kimseye haber vermeden ordugâhtan ayrılıp karanlığın koyuluğuna at sürdü.

Doludizgin, âdeta uçarak mesafeleri yuttu, geldi kale bedeninin önüne çakıldı, başını dikti:

“Bre Doğan! Bre Doğan!”

Doğan Bey fırladı, aklındakileri bir kenara itip burçlardan aşağı eğildi.

Sesi tanıdı. Devletlü Padişahının sesiydi.

Sevinçle yüreği vurdu. Fakat nasıl olurdu?

Kat kat çemberi yarıp bu kadar yakına nasıl sokulabilmişti? Kanatlanıp uçmuş muydu, gerçekten yıldırım olup düşmüş müydü?

“Bre Doğan! Heey, Doğan Bey bre!”

Şaşkınlığını yendi:

“Saadetlü hünkârım, essahtan siz misiniz?”

“Belî Doğan Bey, vaziyetinizi merak eyledim, nicesiz?”

“Evvel Allah, saye-i şahanende iyiyiz sultanım.”

“Biraz daha dayanabilir misiz?”

“Şevketlüm, mübarek sesinizi duydum ya, artık kıyamete kadar bile dayanırız. Merak buyurmayınız, azlığız amma ölmeden hisarı vermemek üzere yeminliyiz. Küffardan zerre pervamız yoktur. Erzakımız bolcadır. Yakınımızda olduğunuzu bildikten sonra dünyaya dahi meydan okuyabiliriz.”

“Yakınınızdayız Doğan Bey, Ordu-yu Hümayunumuzla gelmişiz. Sizden bir haber çıkmayınca endişelendik, hatırlınızı soralım dedik.”

“Kendinizi tehlikeye attınız sultanım, kapıyı açtırıyorum, içeri teşrif buyurunuz.”

“Vaktim yok Doğan, hemen dönmem iktiza ediyor, Allah’a emanet olunuz.”

“Sultanım, bir müfreze vereyim, sizi korusunlar.”

“Lüzum etmez, Allah’ın izniyle, geldiğimiz gibi döneriz.”

Atının başını çevirdi, mahmuzladı, nal seslerinin hırçın temposu yırttı karanlığı. Doğan Bey yere çömeldi, başını ellerinin arasına hapsetti. Hâlâ duyduğu sesin bir hayal mi, yoksa gerçekten padişahın sesi mi olduğunu düşünüyordu. Bu ne hamiyetti, nasıl vatan sevgisiydi ki, imkânsız mümkün kılıyor, bir padişahı ateşin içine atıyordu.

Başını iki yana salladı:

“Artık üzerime cehennem ateşi yağsa, pervâ edersem namerdim.”

Ve Padişah sapasağlam ordugâhına döndü.

Yokluğunu fark etmişler, aramaya durmuşlardı. Endişe tel tel yüreklere kazınmış, yüzler korkuya batmıştı. Ya bir şey olursa? Ya pervasızlığı yüzünden kendisini tehlikeye atar da bir kazaya uğrarsa? Allah göstermesin, ya düşmanın bir kahpeliğine maruz kalırsa?

Ordugâhta belirmesiyle endişe bulutları dağıldı, gecenin karanlığında sanki bir güneş doğdu, yürekleri ısıttı, yüzleri aydınlattı.

Evranos Gazi koştu, atının yularına yapıştı:

“Padişahım, kanden gelirsiniz?”

Yıldırım Bayezid gülüyordu.

“Bre Gazi Evranos, Cenab-ı Mevlâ murad edince imkânsızlıkların ortasında bir imkân yolu açar. Kul taifesi azıcık cesaretiyle o imkân yolundan geçer, Niğbolu Hisarı’na kadar gider gelir.”

Evranos Gazi anladı. Padişah Niğbolu Hisarı’na gitmişti. Kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmıştı. Kendisinden utandı.

“Ya küffar fark etseydi padişahım?” diye âdeta inledi. “Vaziyet nice olurdu?”

Yıldırım Bayezid atından indi, Evranos Gazi’yi omuzlarında tutup sarstı hafiften.

“Bak a Evranos, âyet-i kerimenin mealini hatırlamaz mısın: ‘Onların gözlerinde bir perde vardır.’ Cenab-ı Mevlâ isterse gören gözü görmez eder, duyan kulağı duymaz eder. Bir sır perdesine sarar da insanı, kalabalığın ortasından menziline yürütür.”

Kolundan çekti:

“Gel otağa, seninle biraz söyleşelim.”

Yan yana Otağ-ı Hümayuna girdiler.

Niğbolu'da Zafer

Haçlı ordusu yüz elli bin civarında...

İslam ordusunun sayısı ise kırk-elli bin kadar...

Hicretin 798'inci yılı. 21 Zilhicce Pazartesi (15 Eylül 1396).

Bulutlu bir gün...

Saf saf asker...

İslam askerlerinin saflarında kararlılık:

“Bu cengi Allah’ın izniyle kazanacağız. Ve Padişahımıza Sultan-ı Rum unvanını alacağız.”

Düşman askerlerinin saflarında ise gurur:

“Gök kubbe çökse mızraklarımızla tutarız.”

Sultan Yıldırım Bayezid en önde, ciddi, vakur, yiğit. Kır atının üstünde inanç ve irade sembolü gibi, dik.

Çok kısa konuştu:

“Ey İslam askeri, ey Allah’ın sevgili kulları! İşte küffar karşımızda, işte iman kalbimizde. Küfrü imanımızla boğmaya geldik.”

Haçlı kumandanları askerlerinin en arkasında. Hepsi kat kat zırhların içinde mahpus.

Uzun konuşmalar, nutuklar...

Biri bırakınca öbürü alıyor ve konuşmaların ardı arkası kesilmiyor.

Kral Sigismund bile kaygılı:

“Burada biz oyalanırken, korkarım, hücumu uğrayıp tarumar olacağız.

Padişah, Umur Beyin yalvaran gözlerine bigâne değil. Biliyor ki, ilk savleti istemekte, gözleriyle bunun için yalvarmakta.

“Umur Bey.”

“Yettim Sultanım, emrediniz.”

“İlk savlet senin, binatlınla şöyle bir görün de küffarın gözünü yıldır hele, ardınsıra biz savlet edelim.”

Umur Bey etek öptü, çocuklar gibi sevinçli, binatlı akıncının başına geçti, çekti kılıcını, düşman saflarını hayalen biçti:

“Binatlılar, hazır mıyız?”

“Allah’ın izni, Padişahın keremiyle hazırız.”

“Ya Allah Bismillah, hücuuum!”

İlk şimşek çaktı, düşmanın gözlerini kamaştırdı.

Padişah az sonra tepti atını.

“Bismillah, ya Allah, din aşkına hücuuum!”

İlk yıldırım düştü, Haçlılar çarpıldı.

Ardından yeni şimşekler çaktı, yeni yıldırımlar düştü, kasırgalar esti.

Kılıç sesleri yankılandı.

Toz bulutlu sardı cenk meydanını; toprak kızıla boyandı, kan kızılına.

Haçlı denizinin kaba dalgaları imandan granit kayalara toslayıp tuz-buz oldu.

Ve bir vaveyladır koptu:

“Padişahımız yaralandı.”

Umur Bey binatlısıyla o yana seğirtti. Padişahı gördü. Atından düşmüştü. Sol omuzu kanlar içinde idi.

“Padişahım!”

Düştüğünden bin beter hızlı kalktı, kartal bakışlarını şimşek süratiyle dolaştırdı etrafta. Binicisiz bir at buldu, yakaladı, aynı şimşek süratiyle sırtına atladı.

“Urun ha!” diye gürledi; “Nefes aldırman ha!”

Bu ses düşmana korku salarken Müslümanları rahatlattı. Umur Bey derdinden soluklandı, çok telâşlanmıştı. Cenk ortasında Padişaha bir şey olursa, ordu bozulur diye endişelenmişti. Yarasının hafif olduğunu görünce tazelandı. Daldı en koyu kalabalığın ortasına, vurdu ha vurdu...

Şimşekler üst üste çaktı, yıldırımlar arka arkaya düşman içine düştü.

Onları gerilemek zorunda bıraktı.

Sonra bozuldular.

Tuna suyuna doğru çekildiler.

Kuytuya sakladıkları birkaç gemiye canlarını atıp kurtulmayı murad etmişlerdi.

Bir kısmı kurtulmayı başardı.

Bir kısmı Tuna suyunu boyladı.

Mağrur Haçlı kumandanlarının, asilzadelerinin çoğu yakalandı, esir edildi.

Akşam çöktü.

Büyük bir zaferin üstüne.

Tuna suyu boz bulanıklığını biraz daha arttırıp şiir gibi akmaya devam etti.

Ürkekliği geçmiş, kendisini engin bir sevincin yalazına atmıştı.

Güneşin son lavları tutuşmuştu tepelerde, tepeler kırmızı kırmızı gülüyorlardı.

Padişah Tuna suyuna bakıyordu.

Bir yanında Gazi Evranos Bey, bir yanında Timurtaşoğlu Umur Bey, arkasında binatlılar, on binatlılar... Tuna suyuna bakıyorlardı.

Ve Tuna suyu onlara bakıyordu...

Burçta Bir Bayrak

Mehtap burçlara sağanak sağanak yağarken Ulubatlı Hasan büyük toplardan birine dayanmış, âşık gözlerle hisarı sarmalamıştı.

Topçular etrafında kaynaşıyordu, öbek öbek yanan ateşlerin kıvrımlarında yeniçeri yiğitleri güreşe tutuşmuşlardı.

Ordu-yu Hümayun bir bayram neşesinin yumuşak sevincinde coşuyordu.

“Öte git yiğidim” dedi topçulardan biri. “Saatlerdir şu topun koca gövdesini doyurmaya cedelleşiriz, bir de sen dinelirsin, işimiz iş.”

“Kusura kalma topçubaşı” diye fısıldadı Hasan. “Fark etmemişim.”

Bir kıyıya gitti, çömeldi. Sarığının sarkan ucunu omuz gerisine attı.

“İşte” diye söylendi kendi kendine. “Âşık burada, maşuk birkaç yüz adım ötede, lâkin vuslat ne zaman?”

Ateşin bakışlarla tekrar sarmaladı hisarı.

“Vuslat ne zaman?” diye tekrarladı. “Ne zaman?”

Gürültülü bir grubun üstüne gelmesiyle kalktı.

“Yavaş bilmez misiniz?” dedi kızgın. “İnsanı kendi haline komaz mısınız?”

Gruptan irikıyım biri çıktı ileri.

“Vay bre! Bizim Hasan’mış. Nerelerde kaldın koç yiğidim? Aradık durduk.”

Parmağını öbek ateşlerin birine sapladı:

“Tey Sekbanbaşı’nın pelvanlarına pelvan dayandıramayız, iki irikıyım Tatar’ı var, kırar geçirir cümlemizi, yetiş ki canımızı kurtar Ulubatlım, o zaman yiğitler yiğidim deyü sırtını sıvazlayayım. Böyle köstebekler kâhyası gibi bir kıyıya sıvışıp silâh arkadaşlarının namının iki paralık olmasına seyirci durmak neyin nesi olur? Hadi düş önümüze.”

“Gelemem” dedi sakın sakın. “O iki Tatar’a da söyle, güçlerini yarına saklasınlar.”

“Şimdi bizi rezilliğin ortasında mı bırakacaksın?”

Yakaladı kolundan, çekti.

“Naz etme de yürü, yürü ki rezilliğimiz vezirliğe inkılâp eylesin, bir yandan Sekbanbaşı ağamızın namı üç paraya gelsin.”

Ulubatlı, elini kalbine bastırdı.

“Benimkisi naz değil Yahya Çavuşum, yürek sızısı” dedi. “Şu anda Konstantiniyye ile güreşteyim, bu iş hallolsun Allah da ömür versin, elbet sıra Tatar pelvanlara da gelir. De ki onlara, Ayasofya meydanında buluşalım, güreşin zorlusunu çıkaralım, cümle âlemi de seyirci diye başımıza toplayalım, lâkin şimdi olmaz.”

“Olmazdan gelme bre, gelme işte.”

Kulağına uzandı:

“Güreş, Padişahımız Efendimizin otağı kıyısında yiğidim, bir gösterebilirsen kendini yeniçeri ağası oldun say, en azından başçavuş ağa yapar, bilirsin pelvanlara muhabbeti vardır.”

Gülümsedi:

“Hoş söylersin de, yeniçeri ağalığı isteyen kim? Ordu-yu Hümayunun bir cüzü olmak neyimize yetmez, bu bizim dünyada sahip olabileceğimiz en büyük şeref değil midir?”

“Tatar pelvanlardan korktu derlerse...”

“Diyen gelir hücum anında seyreder Ulubatlı Hasan’ı, görür o zaman korkunun bir gün yüreğinde yer etmemiş olduğunu, lâkin Yahya Çavuş, pek fazla direttin. Başkaca düşüncelerim vardı, kırdın

geçirdin. Gayri gelmemiş olmaz.”

Yahya Çavuş, sevinçle bağırdı:

“Geliyorsun değil mi?”

Arkasındaki grup coşkun bir nara attı:

“Haydaaa, bre!”

“Şamata istemez” dedi Ulubatlı. “Varalım bakalım Tatarcıklar nice yiğitmişler, pelvanlıklarının şanı ne imiş?”

Yürürken Yahya Çavuş sordu:

“Doğru söyle yiğidim, kıyıya çömelmiş ne düşünürdün?”

“Ne mi, elbet yarınki hücumu. Fethin şol canipten müyesser olabileceğini hesaplardım, gaybı Allah bilir ya, bu mübarek ordu yarın Konstantiniyye’ye girse gerektir.”

İç çekti:

“Buruk bir his ki Yahya Çavuşum, nicedir yakar yüreğimi, bir sevdalı gibiyim desem inan. Kostantiniyye’yi bir solukta içime çekmek istiyorum da bir türlü muvaffak olamıyorum. Ama sonunda...”

Yumrukları sıkılmış, bakışları yine hasretle burçlarda düğümlemişti:

“Ya ben onu içime çekeceğim ya o beni. İki de hasretimi dindirecek inan.”

“Vay bre! Ferhat’ın yüreğini eriten sevda ateşi seninkinin yanında mum alevi gibi kalır. Öyle iken adam dağları delmişmiş, sakın sen bu ateşle Konstantiniyye’nin surlarını delmeyesin.”

Yahya Çavuş’un alay edip etmediği pek anlaşılmıyordu. Üstünde durmadı. Benzetme hoşuna gitmişti. Bu ateşle, Konstantiniyye’nin surlarını delmek. Niçin olmasın?

Güreşe tutuştuğunda o ateşin alevini soluklandı, Tatar pelvanlarını yenmek birdenbire gözünde çok mühim bir iş oldu çıktı. Sanki bunları yıkmakla Konstantiniyye surlarını yıkıyordu.

İki güreşi de yüzünün akıyla bitirince, düşüncelerinin saçmalığına güldü. Surlara yalım yalım baktı, sapasağlam ve yerli yerinde. Yere baktı, yendiği son Tatar pelvan kalkmaya çabalıyordu. Eğildi, tuttu kolundan; kaldırdı, kucakladı.

“Hakkını helâl et koç yiğidim” dedi. “Bazı bazı yenilmek olmasa yenmenin tadı mı kalır?”

Güldü Tatar pelvanı, davrandı Ulubatlı’nın eline:

“Bu eli öpmemiş olmaz, Allah günah yazar ki ömrüm billah silmeye güç yetiremem, bu usta bileği öpmemiş hiç olmaz, ver yiğidim.”

Çekmeye davrandı ya, sıkı kavramıştı. Öptü, başına götürdü Tatar pelvanı.

“Ustamsın” dedi. “Gayri ne emrin olursa can, baş üzerine.”

“Sağol.”

Bir sakın köşeye ilişip düşüncelerine dönmeyi umarken, muhafızlardan biri dikildi önüne:

“Sultanımız efendimiz, seni çadırına emreyler.”

Şaşırdı birden, bocaladı:

“Be..., beni..., yani beni mi?”

“Yürü!”

Yalpalı adımlarla Otağ-ı Hümayuna yürüdü, kalbi hıçkırıklı teklemelerle göğüs kafesini zorluyordu. Heyecanını bastırmak için, yutkundu üst üste.

“Vay ki vay” dedi Yahya Çavuş arkasından. “Yanlıştın doğru olacağa benzer. Otağ-ı Hümayundan bizim fakir Hasan, yeniçeri ağası olup çıkmazsa...”

Merakla bir yarım saat bekledi çıkmasını, otağın önünde fark eder etmez de attı kendini ileri.

“Yağız Hasan, Sultanımla ne görüştün, essahtan Yeniçeri ağası oldun ya...”

Öylesine inandırmıştı ki kendini.

“Hayır...”

Yahya Çavuş şaştı kaldı.

“Teklif eylemedi mi?”

Dalgındı Ulubatlı.

“Dile benden ne dilersen” dedi.

“Yeniçeri ağalığı dilemedin mi?”

Ulubatlı Hasan yıldızlara bakıp gülümsedi.

“Aklımın köşesinden bile geçmedi.”

“Yani hiçbir şey dilemedin ha!..”

“Diledim dilemesine...”

Sevincin doruğundan tepetaklak indi Yahya Çavuş.

“Ya?” dedi, hayal sükûtunu belli eden sesiyle.

Bir şey dilemiş olması Ulubatlı’yı Yahya Çavuş’un gözünde birden cüceleştirmişti.

“Bari dileğin değse...”

Ulubatlı’nın gözleri yıldızlarla kaynaşıyordu. Oradan aldı, burçlara yöneltti.

“Hasretim ilâcını diledim Yahya Çavuşum, yarın Allah nasip eyler de taarruza kalkarsak bu fakir karındaşın ön saflarda olacak. Daha büyük bir saadet düşünebiliyor musun? Sultanım bana ne ikram etse bu kadar sevindirebilir, hangi şeref bu şeref yerini tutabilir?”

Yahya Çavuş soluklandı, sevincin doruğuna tırmandı tekrar. Ulubatlı büyüdükçe büyüdü gözünde, ululaştıkça ululaştı. Vurdu elini sırtına, sıvazladı. Kükredi sonra birden, ani çıkan fırtına gibi vınladı:

“Beni de yanına almazsan namertsin bre, yiğitliğin kaç akçe, bunca yıllık arkadaşız, beni de almazsan yanına, omuz omuza burçlara çıkmazsak, zırhımızı burçlarda parıldatmazsak...”

“Yavaş” dedi Ulubatlı. “Zırh da neyin nesi be hey, neyin nesi zırh? Vücudumuzu demire banıp kıvraklığımızı kaybetmenin âlemi var mı?”

“Zırhsız olsun istiyorsan, umurumdaydı sanki.”

“Eh, zırhsız olacak. Kırk babayiğit daha ayıracağım arkadaşlardan.”

“Hepsi gelmek isteyecektir.”

“Hepsi değil, kırk yeter, o kadarı münasiptir.”

Elini elinin üstüne koydu, okşadı:

“Artık yat, sabah namazında şu çardağın altında olacaksın. Kırkımız birlikte namazı eda eder, duayı birlikte yaparız. İlk top gümbürtüsünden sonra yallah hücum, gerisi Allah’ın bileceği.”

* * *

Dediği gibi oldu Ulubatlı Hasan’ın.

En önde burca tırmandı.

Oklar yağdı dört koldan; oklar, oklar, oklar...

Ulubatlı devrildi, Yahya Çavuş da, fakat bayrak dikili kaldı.

Bayrağı Bizans’ın böğrüne dikti...

Hâlâ dalgalanır...

SON